

дѣтъ, която е въ легена и едвамъ тя що допре, и водата ще излѣзне отъ секъ странѣ, глѣдайте, чеда мои. (*шя шура шанира въ легена.*)

МАРІЯ.

Сега разбирамъ. Но, какъ може мѣсецътъ да натисне морето? мѣсецътъ е едно голѣмо свѣтило.

УЧИТЕЛКА.

Лъжете ся, драга; мѣсецътъ е земя като нашѣтъ; той ся освѣтлява отъ лучитѣ на слънцето, и за туй ся види като голѣмо свѣтило.

ЕЛЕНА.

Но мѣсецътъ е съвсѣмъ малъкъ, драга учителко; той е на воздухъ и ходи; какъ прочее може той да бѣде земя като нашѣтъ, на коѣто живѣемъ?

УЧИТЕЛКА.

Вый мыслите, че мѣсецътъ е малъкъ, но очитѣ ви вы лъжѣтъ; той е много голѣмъ. Дойдете, та да поглѣднемъ отъ прозореца на полето . . . видите ли онзи челоуѣкъ, който е тамъ хе!! далѣчь? той ви ся види малъкъ, като дѣте, защо? защото е много на далѣчь. Когато ся глѣдате нѣщата отъ далѣчь, тѣ ся виждатъ малкы; е, добрѣ, мѣсецътъ, който е твърдѣ отдалѣченъ лъжи очитѣ ви по причинѣ на далѣчинѣтъ му. Вый казвате, че мѣсецътъ выси на воздухъ, че ходи или ся върти; знаете ли, драга, че земята, на коѣто ный живѣемъ, сѣщо тѣй выси на воздухъ, и че ся върти секога?

ГРОЗДАНА.

Допущете ми да кажѣ, драга учителко, че вый